

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 80/2011-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2011 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa o sťažnosti J. C. a K. C., obaja bytom K., zastúpených advokátkou JUDr. M. Š., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 440/1994 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. C. a K. C. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom

Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 440/1994 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 440/1994 prikazuje ďalej konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. C. a K. C. priznáva finančné zadostučinenie v sume každému po 3 500 € (slovom tritisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice-okolie povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice-okolie je povinný uhradiť J. C. a K. C. trovy konania v sume 303,31 € (slovom tristotri eur a tridsaťjeden centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. M. Š., K., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 80/2011-15 z 10. marca 2011 prijal na ďalšie konanie sťažnosť J. C. a K. C. (ďalej len „sťažovatelia“), v ktorej tvrdili, že postupom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 440/1994 bolo porušené ich základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na prejednanie ich vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sú účastníkmi konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 440/1994 v postavení žalovaných.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovatelia uviedli:

«... 14. apríla 1994 J. V. ako navrhovateľ doručil Okresnému súdu Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal voči sťažovateľovi

v 1. rade ako odporcovi v 1. rade vypratania... nehnuteľnosti. V priebehu konania svoj návrh rozšíril o sťažovateľku v 2. rade ako odporkyňu v 2. rade. Konanie o tomto návrhu bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 16 C 440/1994.

Navrhovateľ na pojednávaní 18. novembra 1996 rozšíril svoj návrh o uloženie povinnosti odporcom na zaplatenie sumy 180 000,- Sk titulom vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie označených nehnuteľností sťažovateľmi. Zároveň uviedol, že sumu 60 000,- Sk, ktorá mu bola zaplatená sťažovateľom v 1. rade titulom zálohy na kúpnu cenu nehnuteľností nie je ochotný vrátiť ale žiada ju započítať voči jeho pohľadávke v sume 180 000,- Sk.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 16 C 440/94-41 z 18. novembra 1996... tak, že návrh v časti o vypratanie nehnuteľností zamietol a v časti o zaplatenie 180 000,- Sk vylúčil na samostatné konanie.

Po odvolaní sa navrhovateľa Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 14 Co 80/98-58 z 29. októbra 1999... zrušil rozsudok okresného súdu z 18. novembra 1996 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z obsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že celé konanie vedené okresným súdom v období od jeho začatia 14.apríla 1994 do vyhlásenia rozsudku 18. novembra 1996 bolo úplne neefektívne a vyznačujúce sa množstvom procesných pochybení okresného súdu, ktoré sa prejavili v jeho rozsudku z 18. novembra 1996.

V ďalšom priebehu konania pred okresným súdom navrhovateľ zotrval na svojom návrhu v časti o vypratanie nehnuteľnosti a svoj návrh v časti o zaplatenie sumy 180 000,- Sk priebežne rozširoval (zvyšoval) o ďalšie sumy titulom bezdôvodného obohatenia za ďalšie obdobia užívania nehnuteľností sťažovateľmi.

V priebehu konania došlo k úmrtiu navrhovateľa 15. marca 2006, avšak vzhľadom na rýchle ukončenie dedičského konania po navrhovateľovi (osvedčenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť 8. júna 2006) a vstup jeho dedičov do konania na jeho miesto, táto okolnosť žiadnym spôsobom objektívne neprispela k dĺžke konania vedeného okresným súdom...

Namietané konanie okresného súdu toho času trvá už viac ako 16 rokov a doposiaľ nebolo právoplatne skončené. Pri takejto dĺžke konania a pri zohľadnení jeho skutkovo i právne nie zložitého predmetu je nutné konštatovať, že bez hodnotenia jednotlivých úkonov

okresného súdu sa javí jeho postup ako absolútne neefektívny a nekoncentrovaný. Uvedenú dĺžku konania nemožno v rozumnej miere ospravedlniť žiadnymi relevantnými okolnosťami tohto prípadu.

K náprave v danej veci neviedli ani opakované sťažnosti sťažovateľov na prieťahy v konaní adresované predsedovi okresného súdu (sťažnosť z 30. apríla 2009 a sťažnosť z 5. marca 2010), hoci boli tieto sťažnosti zo strany predsedu okresného súdu posúdené ako dôvodné (odpoveď na sťažnosť z 1. apríla 2010).»

Podľa sťažovateľov v označenom konaní dochádza k porušovaniu ich základného práva na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V ďalšom sťažovatelia uviedli, že *„dlhoročné vedenie namietaného súdneho konania predstavuje dlhodobú psychickú záťaž v osobnom i rodinnom živote sťažovateľov, ktorá nezvratiteľne poznačila doteraz 16 rokov ich života. Právna neistota v spojení s dlhoročnou psychickou záťažou mali nesporný dopad aj na fyzické zdravie sťažovateľov. Vedenie tohto konania znamenalo a znamená aj dlhodobú ekonomickú záťaž pre celú rodinu sťažovateľov.*

Preto v súlade s čl. 127 ods. 3 a § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovatelia žiadajú aj o priznanie finančného zadosťučinenia...“.

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1/ Základné právo J. C. a K. C. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 440/1994 porušené bolo.

2/ Okresnému súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 440/1994 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

3/ J. C. a K. C. priznáva finančné zadosťučinenie každému z nich v sume 10 000 € (slovom desaťtisíc eur), ktoré j e Okresný súd Košice - okolie povinný zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Okresný súd Košice - okolie je povinný uhradiť J. C. a K. C. trovy právneho zastúpenia v sume 303,31 € (slovom tristotri eur tridsaťjeden centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. M. Š., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Na výzvu ústavného súdu sa k prijatej sťažnosti vyjadrila Mgr. N. K., sudkyňa poverená plnením úloh predsedu okresného súdu, podaním doručeným ústavnému súdu 26. mája 2011.

Okrem prehľadu úkonov okresného súdu najmä uviedla:

„Konanie sa začalo 3.5.1994 na návrh pôvodného žalobcu J. V., pôvodným predmetom konania bolo vypratanie nehnuteľností v katastrálnom území S. ..., ktoré žalovaní - sťažovatelia začali užívať od septembra roku 1989 počas dohody pôvodným žalobcom J. V. o uzavretí kúpnej zmluvy po usporiadaní vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam za kúpnu cenu 80.000,- Kčs, z ktorej žalovaní vyplatili 60.000,- Kčs a sumu 20.000,- Kčs mali zaplatiť pri podpise riadnej zmluvy... pre vzájomné nedorozumenia nedošlo k uzavretiu riadnej kúpnej zmluvy, teda pôvodný žalobca a žalovaní navzájom prijali plnenia z neplatnej zmluvy, pôvodný žalobca písomne vyzval žalovaných na vypratanie nehnuteľností do 31.3.1994, žalovaní odovzdali nehnuteľnosti ich vlastníčke B. M., dedičke pôvodného žalobcu až 24.11.2006. Žalovaní si v súvislosti s podaním žaloby o vypratanie nehnuteľností neuplatnili nárok na vrátenie peňažnej sumy 60.000,- Sk, pôvodný žalobca odmietol vrátiť žalovaným toto plnenie a na pojednávaní 18.11.1996 uplatnil voči nim peňažný nárok vo výške 180.000,- Sk za užívanie nehnuteľností bez právneho dôvodu za obdobie od 9.9.1989 a uplatnil započítanie vzájomnej pohľadávky žalovaných v sume 60.000,- Sk, predmetom konania sa stal takto aj peňažný nárok žalobcu za užívanie nehnuteľností bez právneho dôvodu, ktorý sa plynutím času upravoval aj za ďalšie obdobia.

Vzhľadom na povahu tohto nároku sa vykonalo rozsiahle dokazovanie na ustálenie jeho výšky za celé obdobie po zohľadnení namietaného premlčania, žalovaní až vzájomným návrhom zo dňa 30.3.2001 žiadali okrem iného vrátiť sumu 60.000,- Sk. Pre nezrozumiteľnosť bolo toto podanie odmietnuté a ďalší vzájomný návrh podali až 3.2.2006. Na návrh žalovaných sa viedlo aj konanie o určenie vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam, z dôvodu späťvzatia žaloby bolo zastavené uznesením č.k. 16C/732/1995 - 21 zo dňa 26.6.1996, ktoré nadobudlo právoplatnosť 14.8.1996. Konanie o nahradenie vôle

predávajúceho sa viedlo pod č.k. 8C/122/2001 a pre vady podania bolo aj uvedené konanie uznesením č.k. 8C/122/2001-5 zo dňa 31.7.2001 zastavené.

Prekážkami postupu v konaní sú v poslednom období žiadosti žalovaných o odročenie pojednávania z dôvodu nemoci žalovaného J. C., pričom pojednávania sa určujú v čase povolených vychádzok podľa potvrdení o jeho dočasnej práceneschopnosti, ktorá trvá takmer rok.

S prihliadnutím na charakter uplatnených nárokov a správanie sa žalovaných pri samotných úkonoch s právnym predchodcom žalobcov i počas konania, stav sporných nehnuteľností, ktoré žalovaní podľa ich tvrdení mnoho rokov vôbec neužívali, avšak vydali ich až 24.11.2006 možno považovať tvrdenia žalovaných o negatívnom dopade tohto sporu na ich psychickú pohodu i zdravie za účelové, nepreukázané, s cieľom získania finančného zadosťučinenia, ktoré prevyšuje hodnotu sporu. ...

Žalovaní v tomto období preukazovali prekážky, pre ktoré žiadali odročovať pojednávania vo veci, napriek tomu však podali ústavnú sťažnosť, pričom po podaní sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy v konaní, súd v rámci procesných možností konal bez prieťahov.

Zároveň poukazujeme na zaťaženosť zákonnej sudkyne JUDr. L. Š., ktorá mala k 31.12.2010 v oddelení 221 nerozhodnutých a 78 nevybavených občiansko-právnych vecí a okrem toho vybavuje aj inú agendu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 440/94 dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr.

I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na predmet konania – rozhodovanie o vypratanie nehnuteľnosti a po rozšírení žaloby aj o zaplatenie sumy 250 000 Sk z dôvodu užívania predmetných nehnuteľností, bez právneho dôvodu – možno prisvedčiť okresnému súdu, že vo veci bolo potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, čo mohlo robiť namietané konanie fakticky zložitejším. Po právnej stránke však nejde o zložitú vec, naopak, ide vec patriacu do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva, preto doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať na vrub právnej náročnosti prerokovávanej veci.

2. Z hľadiska hodnotenia správania účastníkov je potrebné uviesť, že sťažovatelia sa v počiatočnom štádiu konania zúčastňovali pojednávaní, na výzvy konajúceho súdu však nereagovali v stanovených lehotách, na ich splnenie ich súd musel vyzývať. Prípisom z 1. júla 2003 ich okresný súd vyzval na sprístupnenie nehnuteľnosti a pre prípad „opätovného zmarenia úkonu znalca“ im pohrozil uložením poriadkovej pokuty do výšky 5 000 Sk. Sťažovatelia sa viackrát nezúčastnili pojednávaní, a keďže to bolo s odôvodnením ich zlého zdravotného stavu, okresný súd z tohto dôvodu musel najmenej šesťkrát pojednávanie odročiť, teda čiastočne mali aj oni podiel na prieťahoch v konaní.

3. Pokiaľ ide o tretie kritérium – postup súdu, ústavný súd konštatuje, že od 25. januára 1995 do 24. novembra 1995 bol okresný súd nečinný 10 mesiacov. Dňa 22. januára 1997 podal žalobca odvolanie, ktoré bolo nadriadenému súdu predložené až 22. júna 1998, teda po 18 mesiacoch.

Od pojednávania uskutočneného 5. mája 2000 do nasledujúceho uskutočneného 19. septembra 2000 uplynuli 4 mesiace, v ktorých okresný súd nekonal. Následne prvý relevantný úkon urobil okresný súd po 9 mesiacoch (uznesenie z 25. júna 2001).

Úkon smerujúci k rozhodnutiu veci okresný súd neurobil ani v období od 8. januára 2002 do 2. januára 2003, t. j. 12 mesiacov.

Ani obdobie od júna 2001 do 2. apríla 2003, t. j. 10 mesiacov, keď okresný súd uznesením nariadil znalecké dokazovanie, nemožno považovať za efektívne, najmä z toho pohľadu, že konajúca sudkyňa bez toho, aby si overila špecializáciu znalkyne, nariadila znalecké dokazovanie a za znalkyňu ustanovila takú, ktorá na žiadaný odbor nemala špecializáciu. V tomto období, po kontrole spisu, bola konajúca sudkyňa na nečinnosť upozornená podpredsedníčkou okresného súdu a 9. januára 2006 predseda okresného súdu opatrením upozornil konajúcu sudkyňu, aby vo veci konala bez priet'ahov. Napriek tomu okresnému súdu trvalo ďalších 9 mesiacov (od 16. augusta 2007 do 7. júla 2008), kým uznesením nariadil znalecké dokazovanie.

V priebehu rokov od 2009 do 2011 okresný súd síce nariaďoval pojednávania v pomerne rýchlom slede za sebou, tieto však boli odročované s ukladaním povinností účastníkom, splnenie ktorých ale konajúca sudkyňa nesledovala a ich nesplnenie nijako nesankcionovala. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd nekonal v tomto štádiu konania s osobitnou starostlivosťou, akú bolo možné od neho v záujme realizácie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru legitímne očakávať. Samotná skutočnosť, že sa v danej veci konalo viacero pojednávaní, ešte nenasvedčuje tomu, že okresný súd konal s osobitnou starostlivosťou. Táto skutočnosť sama osebe nemôže ospravedlniť 17 rokov trvajúce konanie bez meritórneho rozhodnutia. Vysoký počet pojednávaní, ktorým zdôvodňuje 17 rokov trvajúce konanie okresný súd, môže totiž nasvedčovať náročnosti prerokúvanej veci, ale aj nedostatočnej pripravenosti súdu na prerokovanie veci a neefektívnosti vedenia konania (I. ÚS 92/97). V danom prípade k argumentácii okresného súdu o *zaťaženosti sudkyne JUDr. L. S.* ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou konštatuje, že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho

konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na nadmerný počet vecí a na dlhodobu obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (mutatis mutandis I. ÚS 119/03).

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru o porušení základného práva a práva sťažovateľov zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľom ústavný súd okrem výroku o porušení citovaných článkov ústavy a dohovoru v bode 2 výroku tohto rozhodnutia prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) konať vo veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovatelia žiadali priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume po 10 000 € každému z nich, čo odôvodnili dlhodobou psychickou záťažou z vedenia dlhoročného sporu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľov. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľov, najmä na povahu napadnutého konania, ale aj na ich podiel na prietahoch v konaní považuje za primerané v sume každému po 3 500 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia. Sťažovatelia si v sťažnosti uplatnili trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 303,31 €.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania zistil, že uplatnená náhrada trov konania 303,31 € (za dva úkony právnej služby 2 x 120,23 €, k tomu paušál ku každému úkonu 2 x 7,21 € plus 19 % DPH, ktorej je právna zástupkyňa sťažovateľov platiteľkou) je vypočítaná podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a nie je v rozpore s citovanou vyhláškou, preto okresnému súdu uložil povinnosť uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľov v sume 303,31 € na účet ich právnej zástupkyne (bod 4 výroku nálezu).

Ústavný súd preto o uplatnených trovách konania sťažovateľmi rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011